

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. Z.,**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Maxou
sídlem Petrská 1136/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. KUOK 93956/2017, sp. zn. KÚOK/77066/2017/ODSH-SD/7471

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 20. 9. 2017, č. j. KUOK 93956/2017, sp. zn. KÚOK/77066/2017/ODSH-SD/7471 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám Mgr. Tomáše Maxy, advokáta se sídlem Petrská 1136/12, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 27. 11. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. KUOK 93956/2017, sp. zn. KÚOK/77066/2017/ODSH-SD/7471, kterým podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č.

500/2004 Sb., správního řádu, změnil rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení, ze dne 27. června 2017, č. j. PVMU 86037/2017 16a, sp. zn. OÖZ2 1515/2017 Mz tak, že ve výrokové části v popisu skutku se v části textu „...kde je rychlost upravena svíslou dopravní značkou B20a – nejvyšší dovolená rychlost 100 km/h...“ opravuje na „...110 km/h...“, a ve zbytku podle § 90 odst. 5 správního řádu prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále byla žalobci stanovena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.
3. V podané žalobě označil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné z důvodu jeho nesrozumitelnosti a zmatečnosti. Předně namítl, že žalovaný nezákonně jednak podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil prvostupňové rozhodnutí a zároveň podle § 90 odst. 5 správního řádu prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že tyto varianty nelze kombinovat, a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008-40.
4. Dále je napadené rozhodnutí podle žalobce nepřezkoumatelné i pro nedostatek důvodů. S odkazy na judikaturu správních soudů k důvodům nepřezkoumatelnosti namítl, že jeho stěžejní odvolací námitkou žalobce bylo tvrzení, že správní orgán prvního stupně nedostatečně zjistil stav věci, neboť nezjistil, zda bylo radarové zařízení použito v souladu s návodem k jeho obsluze, a žalovaný se tvrzeními žalobce žádným způsobem relevantně nezabýval. Odkázal zároveň na zásadu presumpce neviny a namítl, že žalovaný „přehodil“ břemeno důkazní na žalobce, ačkoliv ten není a nebyl povinen prokazovat svoji nevinu. Konstatoval, že ve svém odvolání uvedl věcná a relevantní tvrzení zpochybňující skutkový stav tak, jak byl správním orgánem prvního stupně, resp. žalovaným zjištěn.
5. Pro případ, že by soud uvedeným námitkám nevyhověl, žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, jelikož žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou rozumné pochybnosti. Namítl, že záznam měření rychlosti nepředstavuje důkaz, který by byl způsobilý bez důvodných (resp. rozumných) pochybností prokázat naplnění skutkové podstaty daného přestupku, jelikož ze snímku měření rychlosti č. 2525 nejsou patrné skutečnosti, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, neboť jsou na něm zachycena pouze zadní světla měřeného vozidla a jeho registrační značka. Tyto skutečnosti nejsou zřejmé ani z jakéhokoli jiného důkazu obsaženého ve správním spise. Tuto námitku dále v žalobě rozvedl a namítl, i že s ohledem na předpokládanou výměnu pneumatik tak po uplynutí více než 6 měsíců od ověření rychloměru muselo dojít ke změně technického stavu vozidla, která měla vliv na přesnost měření. Podle žalobce žalovaný možnost negativního ovlivnění výsledků měření rychlosti bez důvodných pochybností nevyloučil.
6. Dále namítl, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou, zda je v daném úseku nejvyšší povolená rychlost skutečně omezena značkou na 110 km/h, jelikož skutečnost, že v tomto

úseku je nejvyšší povolená rychlost omezena, vyplývá přitom pouze z podkladů sepsaných policejní hlídkou. Postup, kdy žalovaný pouze odkáže bez uvedení zdroje na skutečnosti jemu známé z úřední činnosti, je podle něj zcela nepřípustný, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58.

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 1. 2018 zrekapituloval obsahy správních rozhodnutí i žaloby, ke které uvedl, že žalobní námitky jsou převážně totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a s těmito se vypořádal podrobně v žalobou napadeném rozhodnutí. Na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal.
8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o přestupku bylo zahájeno na základě oznámení o přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje. Součástí tohoto oznámení je jednak úřední záznam policie o spáchání přestupku a dále oznámení přestupku sepsané na místě, záznam o přestupku s fotografií z rychloměru, ověřovací list rychloměru a evidenční karta řidiče spolu s kopiemi dokladů žalobce. Z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 6. 2017 vyplývá, že jako důkazy byly provedeny právě pouze listiny z oznámení o přestupku. Na základě takto provedeného dokazování vydal správní orgán prvního stupně dne 27. 6. 2017 rozhodnutí o přestupku. V podaném odvolání navrhl žalobce doplnění dokazování návodem k obsluze, neboť podle něj panují pochybnosti o správnosti způsobu měření rychlosti, a namítl, že správní orgán prvního stupně nijak neprokázal, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost omezena dopravní značkou na 110 km/h.
10. Soud má za to, že žalovaným odkazovaná judikatura na měření rychlost není v kontextu nyní rozhodované věci přílehlavá.
11. Žalovaný předně vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, nicméně na něj pouze odkázal, aniž jej citoval, což jistě není pochybení správního orgánu, nicméně právě podstatný obsah tohoto rozhodnutí umožňuje odlišit věc posuzovanou NSS a věc nyní posuzovanou zdejším soudem. Nejvyšší správní soud jasně uvedl: „*Stěžovatelova argumentace však zcela odhližší od toho, že úřední záznamy nebyly jediným listinným důkazem, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno. Byly zde především listiny obsahující fotografie předmětného vozidla, s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a poloze vozidla, kdy na fotografiích je patrný i aktuální provoz na silnici.* Stěžovatel věděl nejpozději dne 17. 9. 2012, kdy převzal oznámení o zahájení přestupkového řízení (viz bod [25]), jaké jednání je mu konkrétně kladeno za vinu a jak si má počínat při uplatnění svých práv. Pokud shromážděné důkazy (včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti, záznamu o přestupku, který byl vyplněn na místě samém po ztotožnění stěžovatele) ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3

správního řádu) a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, neměl správní orgán I. stupně důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování. S požadavky stěžovatelem namítané judikatury (viz výše bod [7]) nebyl tento postup v rozporu (rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, rozsudek ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106, jakož i rozsudek ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67).“

12. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jasně plyne, že fotografie jako stěžejní důkaz aproboval soud mimo jiné proto, že poskytovaly přehled o tom, v jaké situaci k měření rychlosti došlo a jak probíhalo. K tomu je vhodné ještě dále citovat z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to: *„Pochybnosti o korektnosti měření stěžovatel opřel o závěry žalovaného ve vztahu k tzv. úhlu měření. Stěžovatel totiž v odvolání namítal, že nebyl dodržen návod k obsluze, protože je třeba vyslechnout policisty, neboť je-li úhel měření vyšší než 8°, je měření nepřesné. Tuto námitku vznesl stěžovatel ve vztahu k prokázání materiální stránky. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal (pochopitelně) právě z hlediska potřeby doplnit dokazování o výsledcích policistů (styl jízdy, poloha vozidel). Uvedl přitom, že z fotodokumentace plyne, že fotografie stěžovatelem řízeného vozidla byla pořízena z jedoucích služebního vozidla Policie ČR a obě vozidla jedou za sebou, a „[ž]ládný úhel spolu vozidla nesvírají“. Stěžovateli je třeba dát za pravdu, že vozidla spolu vždy nějaký úhel svírají [situace popsána žalovaným svědčí o úhlu 180°], avšak z kontextu tohoto sdělení je zřejmé, že žalovaný se vyjadřoval k tomu, že **provedené důkazy nesvědčí o důvodné pochybnosti, že by naměřená rychlost byla ovlivněna nevhodnou vzájemnou polohou měřícího a měřeného vozidla**, takže namítanou pochybnost není třeba odstraňovat doplněním dokazování o výsledcích policistů. Ani ze stěžovatelem připomínaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, neplyne, že zákonnost průběhu měření bylo třeba doplňovat dalším důkazem (např. návodem k obsluze).“*
13. Soud se v nyní posuzované věci musel zabývat otázkou, zda skutečně ze shromážděných důkazů nevyplývá nic, co by zpochybňovalo správnost či korektnost informací zachycených na listinném důkazu, resp. předně to, zda je tento závěr žalovaného věcně odůvodněn. Součástí záznamu o přestupku je kopie fotografie, ze které se nedá o vozidle vyčíst vůbec nic jiného, než jeho RZ. Není z ní patrné jinak vůbec nic, jelikož se jedná o černý obdélník zachycující asi i zadní světla vozidla (skutečnost, že jsou to zadní světla lze dovodit ale pouze z toho, že na RZ je vylepena známka ze stanice technické kontroly, která se vylepuje na zadní RZ). Skutečná poloha vozidla ve vztahu k měřicímu zařízení, či snad provoz na silnici absolutně nelze rozeznat.
14. Z obsahu napadeného rozhodnutí nelze dovodit, na základě čeho považuje žalovaný za vyvrácenou argumentaci žalobce. Žalovaný k vyvrácení argumentů žalobce použil fakticky pouze definici kruhem, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze proto, že ho provedli policisté, pověřeni k měření rychlosti, u kterých nejsou pochybnosti, že návod k obsluze znali. Fakt, že policisté znali návod k obsluze, nemůže být fakticky jediným argumentem, na kterém bude postaven závěr, že byla rychlost měřena v souladu s ním.
15. Soud v této souvislosti odkazuje k nutnosti dokazovat návodem k obsluze na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který mj. v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, uvedl: *„Návodem k měřicímu zařízení RAMER 10C, které bylo použito v posuzovaném případě, se přitom Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As*

309/2015-51. Zde Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah návodu k tomuto zařízení a vyjádření autorizovaného metrologického střediska potvrdil závěr krajského soudu, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, neproběhly by správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení. Ze stejného závěru vycházel zdejší soud také v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 164/2017-39. Přesto i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017-32, uvedl: „Jestliže sám stěžovatel namítá, že bylo na místě zjišťovat, jak bylo měřicí zařízení ustaveno, měl tuto pochybnost vznést již na místě spáchání přestupku. **Za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, a je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, přičemž současně při jeho zachycení snímku na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka,** neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření a to ani tehdy, pokud neprovedly kontrolní výsledky policistů a nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Z listin nacházejících se ve spise a z úředních záznamů Policie ČR plyne, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, tedy i stav vozidla odpovídal požadavkům, jež jsou na něj kladeny.“

16. Podle názoru zdejšího soudu je na základě uvedeného nutné považovat záznam o přestupku, který obsahuje fotografii vozidla a ze kterého vyplývá, že měření proběhlo (zachycena rychlost vozidla), za primárně pravdivý, pokud z tvrzení žalobce nevyplynou relevantní důvody, které by ho mohly zpochybnit. Je na žalovaném, aby v případě vznesených námitek jasně vyvrátil pochybnosti o tom, že by k měření mohlo dojít v rozporu se zákonem, a to i s ohledem na zřejmou a zásadní nekvalitu policií poskytnutého snímku.
17. Žalobci v této souvislosti ale nelze dát v žádném případě za pravdu v argumentaci opřené o výměnu pneumatik a tím pádem o změnu technického stavu vozidla policie. Touto otázkou se správní soudy zabývaly již opakovaně a vždy konzistentně zdůraznily význam ověření rychloměru a podstatu ověřovacího listu jako veřejné listiny. Z recentní judikatury lze odkázat např. na shrnující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19, dle kterého „Ostatně i z další judikatury vyplývá, že za dostačující podklad lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56 atp.). Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom zabývala i dalšími žalobními tvrzeními, vč. důsledků nedodržení návodu k obsluze (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60), tzv. reflexí (rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71), podhuštěnými pneumatikami, resp. důsledky výměny letních pneumatik za zimní a opačně (viz např. rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41). [17] Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik. Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, zdejší soud vyslovil, že [m]ěřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně

změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřicím zařízením Ramer 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřicím vozidle, je zjevně nedůvodná.“

18. Nicméně jako důvodnou shledal soud i námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu v případě nejvyšší povolené rychlosti v místě měření. Ke změření žalobce došlo na silnici D46, která je v rámci rychlostních silnic specifická tím, že na ní platí řada úprav rychlosti měnících nejvyšší povolenou rychlost v tom kterém úseku. Je proto na správních orgánech, aby jasně prokázaly, jaká v daném úseku platí úprava rychlosti. Místo měření je mimo pochybnosti specifikováno GPS souřadnicemi uvedenými v záznamu o měření rychlosti, pročez nemůže činit správnímu orgánu žádné problémy založit do správního spisu listiny prokazující úpravu rychlosti v měřeném úseku.
19. V nyní posuzované věci dokonce žalovaný měnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že opravoval skutkovou větu co do nejvyšší povolené rychlosti v místě měření. Za takové situace považuje soud za nezbytné, aby byl závěr žalovaného jasně odůvodněn, zvláště když žalobce jednou z odvolacích námitek zpochybňoval prokázání rychlosti v místě.
20. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že tento se prokázáním úpravy nejvyšší povolené rychlosti v místě měření fakticky vůbec nezabýval. Žalovaný má rychlostí limit 110 km/h za prokázaný jednak tím, že tuto rychlost policisté zaznamenali do úředního záznamu a záznamu o přestupku, a dále svými znalostmi z úřední činnosti. Ani jeden z těchto důvodů nemůže obstát. Záznam policie v žádném případě neprokazuje to, jaká je v místě úprava rychlosti. Záznam o přestupku pouze prokazuje to, jaký rychlostní limit policisté do rychloměru nastavili, a úřední záznam záznamu o přestupku pouze odpovídá. V případě skutečností, které jsou správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti, je pak na správním orgánu, aby uvedl konkrétní zdroj, ze kterého jsou mu známy [viz právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, publikovaného pod č. 2312/2011 Sb.NSS - I. Správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu z roku 2004), resp. navazující judikatura Nejvyššího správního soudu např. ve věcech sp. zn. 9 As 200/2018 a sp. zn. 9 As 175/2018].
21. S ohledem k výše uvedenému dospěl zdejší soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nebyl zjištěn dostatečně. Za této situace se soud již nezabýval dalšími námitkami, neboť bude na žalovaném, případně na správním orgánu prvního stupně, aby věc opětovně věcně posoudil, přičemž o ní rozhodne způsobem dle správního řádu.

22. Zdejšímu soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy 6 200 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacené soudní poplatky. Celkem náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 11.591 Kč. Náhradu za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť návrh byl zamítnut pro neunesení důkazního břemene ze strany žalobce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 14. prosince 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.